

Adrian Năstase RĂZBOIUL LUI ONODA

Blog'n Roll vol. 8

Blog'n roll / Adrian Năstase. – București: Editura Uranus, 2009–vol.

Vol. 8.: Războiul lui Onoda. – București: RAO Distribuție, 2018. – ISBN 978-606-006-147-2

323

821.135.1

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ADRIAN NĂSTASE
Războiul lui Onoda: Blog'n Roll Vol. 8

© RAO Distribuție, 2018
Toate drepturile rezervate

2018

ISBN 978-606-006-147-2

Cuvânt-înainte

La un moment dat, pe când selectam materialul pentru această carte, mi-am dat seama că lucrez la ceva ce se opune tuturor tendințelor mondiale din ultimul deceniu. Bibliotecile trec în virtual. Magazinele, poșta, cinematograful, iubirile, jurnalul personal, publicitatea și delajațiunile trec și ele în virtual. Împinsă de la spate de criză, mass-media se refugiază în virtual. Eu însă îmi propun să trec, aici, virtualul în concret, în nemișcarea hârtiei, și să-i răpesc interactivitatea.

O fac, în primul rând, pentru că reprezint o generație de graniță. M-am adaptat, acceptabil, la epoca informațională, iar universul online îmi pare util și amuzant. Dar nu am renunțat niciodată la carte. La foșnetul ziarului deschis dimineața. La hârtia care suportă orice, ca și virtualul. Dar care miroase într-un fel aparte. Și o poți îndoi, mâzgăli, șifona. Vreau, în continuare, să am la mine în bibliotecă volumele care îmi plac. Sunt un scriitor posesiv și egoist, numai așa am certitudinea că ceea ce am citit în cartea respectivă rămâne pentru totdeauna în proprietatea mea „intelectuală“. Dincolo de ceea ce conțin, cărțile pot fi și obiecte de artă. Ca bibliofil, le prețuiesc și din acest motiv.

Dar mai există un motiv, ceva mai concret. Virtualul are viteză, are ritm, dar nu are siguranță, memorie. Creează senzația că se îndreaptă mereu spre un viitor nesigur, în vreme ce își savurează prezentul ca o vedetă orgolioasă. Orice accident care se petrece cu un computer, un server sau o centrală electrică îl poate pune sub semnul întrebării, îl face inaccesibil pentru un timp, îl descompletează, îl deformează.

Am vrut să trec pe hârtie câteva postări de pe blogul meu pentru că le consider relevante pentru anumite teme, situații sau evenimente. Așa am senzația că sunt ferite de neprevăzut, că oricine, oricând, le-ar putea consulta. M-am gândit că riscul de a fi arse în piața publică este încă destul de mic.

În ultimii ani, am intrat, din ce în ce mai puțin timid, în comunitatea bloggerilor. În primul rând, m-a ajutat să-mi ordonez mai bine gândurile, să-mi limpezesc impresiile pe care viața de zi cu zi, trăită în ritmul ei, le creează, răpindu-ți însă, de multe ori, necesarul răgaz pentru reflecție. În al doilea rând, mi-a dat prilejul să intru în contact cu foarte mulți oameni, extrem de diferiți între ei și, adesea, foarte diferiți de mine. De fapt, cartea asta e scrisă împreună cu ei. Pentru că multe teme au apărut din asemenea discuții. Și pentru că multe abordări au fost inspirate de ceea ce mi-au scris „vizitatorii” mei. Căroro le mulțumesc pe această cale pentru timpul pe care mi-l oferă.

Există sute de site-uri despre origami. Este nevoie însă de hârtie dacă vrei să le transformi în realitate.

2014

Ministerul de Interne al Republicii Moldova

2014

Ministerul de Interne al Republicii Moldova

Muzeul de vânătoare de la Posada

2 ianuarie 2014

Un obiectiv turistic ce merită vizitat pe Valea Prahovei este Muzeul cinegetic de la Posada. Probabil că ați trecut de multe ori prin dreptul său fără să vă opriți acolo. Zona este superbă, iar în incinta parcului se găsește și fostul conac de vânătoare al Marthei Bibescu. Inițial, a existat o secție de vânătoare a Palatului Peleş, dar în 2004 am creat, la Posada, în clădirea modernizată a unui mare depozit construit în anii '50, acest muzeu de vânătoare. Cu sprijinul Romsilva, am dus acolo cele mai importante trofee de vânătoare (care mucegăiau pe la Scroviștea și în alte locuri), iar prin diverse donații am strâns acolo obiecte de artă având ca temă vânătoarea, arme utilizate în diferite perioade pentru vânătoare etc. Sunt și multe animale naturalizate, așezate în mediul lor de viață, ceea ce face ca muzeul să fie vizitat de clase de elevi sau de părinți care le povestesc copiilor despre fauna și flora din România.

Muzeul a fost inaugurat în urmă cu zece ani, în aprilie 2004, atunci când România a fost și gazda Consiliului Internațional de Vânătoare (CIC). Prin trofee expuse, muzeul de la Posada este cel mai mare muzeu de acest gen din Europa.

Mănăstirea Sf. Nicolae din Predeal

3 ianuarie 2014

Pe Valea Prahovei un obiectiv turistic deosebit îl reprezintă și Complexul Mănăstiresc din Predeal, declarat, încă din 1919,

Re **monument istoric**. Vechea biserică, de fapt un schit din lemn, ridicat la 1774, a fost arsă de turci. În locul ei, în 1819, a fost zidită o nouă biserică, din piatră, cu hramul Sf. Nicolae. În incinta complexului se mai află o biserică, mai recentă, ridicată în urmă cu aproximativ 90 de ani. Mi s-a părut interesantă reprezentarea unora dintre personajele pictate – în costume populare românești. Din 1993, la inițiativa lui Antonie Plămădeală, este reînființată, la Predeal, mănăstirea de maici.

Topul prostiei pe Valea Prahovei

3 ianuarie 2014

Am arătat, în postări anterioare, câteva din obiectivele turistice ale unei ierarhii personale – ca opțiuni – pe Valea Prahovei.

Sunt și câteva lucruri care mie mi se pare că s-ar încadra însă într-un top al prostiei. Pe primul loc aş pune organizarea traficului rutier în zona Bușteni. Faptul că în 2005 a fost anulată licitația din 2004 pentru construirea autostrăzii Comarnic–Brașov a fost fără îndoială o mare greșeală. Iată că, după 10 ani, se reia proiectul, practic cu aceleași firme. Dar va mai dura...

La Bușteni, pe o distanță de vreo trei kilometri erau cam 10-15 treceri de pietoni. Acum mai sunt vreo 10, păzite de polițiști. (Între timp, s-au amplasat vreo trei pasarele pentru pietoni, pe modelul celor amplasate în 2002-2003 pe DN1, între București și Ploiești.) Evident că, la vederea polițiștilor, tot șoferul încetinește, astfel încât se formează „dopuri“ de kilometri întregi.

De mai mulți ani, am sugerat construirea unor subtraversări pietonale, din chesoane prefabricate, mai potrivite pentru pietonii în vârstă și mai convenabile decât pasarelele ce nu au condiții potrivite de amplasare. Inutil. Se așteaptă construirea autostrăzii. Până atunci, zeci de mii de șoferi înjură guvernul, deși decizia este a primăriei.

Câteva zile la munte

4 ianuarie 2014

În fiecare an (cu excepția anului trecut), am sărbătorit Anul Nou la munte, pe Valea Prahovei, cu familia și cu câțiva prieteni. Din păcate, anul ăsta, așa cum știți, nu a nins și, din acest motiv, în lipsa pârtiilor de schi, s-a văzut și mai bine că localitățile noastre montane nu sunt pregătite suficient cu alternative pentru turiști. Sigur că dacă ar fi fost folosite tunurile de apă atunci când temperaturile erau negative (în noiembrie) și când era suficientă apă în rețele (turiștii nu sosiseră încă și nici proprietarii apartamentelor și caselor din zonă), situația ar fi fost, poate, diferită. Oricum, mă gândesc la decizia autorităților austriece care, în condițiile noi de climă, nu mai sprijină investiții pentru zone schiabile decât de la 1 500 de metri în sus.

Oricum, pentru noi – ca familie – a fost foarte plăcut. Am vizitat multe locuri frumoase, am stat împreună, am petrecut Anul Nou împreună. Astăzi ne întorcem în București, pentru un an – 2014 – care nu știm cum va fi. Și nu știu de ce, îmi amintesc cuvintele lui Andrew Jackson: „un singur om curajos constituie o majoritate“.

Dragi prieteni, „La mulți ani!“

5 ianuarie 2014

Dragi prieteni,

Vreau să vă mulțumesc pentru urările pe care mi le-ați adresat de sărbători, pentru prietenia voastră și pentru sprijinul pe care mi l-ați arătat în toți acești ani. Vă mulțumesc pentru încurajări, pentru idei, pentru sugestii, pentru comentarii. Cu unele am fost de acord, cu altele nu. Dar erau părerile voastre.

Am așteptat începutul anului și pentru a aduce la zi unele statistici – unele mi se par semnificative. Astfel, numărul total de accesări pe blog a depășit 6,5 milioane (mai exact 6 514 330), iar numărul total al comentariilor se apropie de 170 000 (astăzi, numărul comentariilor era de 169 384). Datele sunt preluate de pe WordPress.com.

Respectiv: Nu îmi aduc aminte cine a spus că oamenii înțelepți călătoresc pentru a se descoperi pe ei înșiși. Călătoriile mele în lumea virtuală au avut – cred – și acest rezultat. Datorită vouă, datorită lucrurilor pe care le-am aflat, datorită controverselor sau chiar polemicilor la care am asistat sau la care am participat. În plus, mi-am adus, în prezent, amintiri (împliniri, regrete, greșeli) legate de diverse evenimente, unele din ele încă bine ascunse. Sigur, așa cum afirma Bernard Shaw, o viață în care faci greșeli nu numai că este mult mai onorabilă, dar este și mult mai folositoare decât una petrecută fără să faci nimic. Sper să fiți de acord...

Măine, 6 ianuarie, va fi o mare sărbătoare – Botezul Domnului sau Boboteaza, sărbătoare ce reprezintă botezul în apa Iordanului a lui Iisus de către Ioan Botezătorul. Sunt multe tradiții legate de această sărbătoare. Una dintre ele este aruncarea crucii sfințite în apă pentru a permite întrecerea tinerilor în a scoate crucea din apă. Veți spune că unii vor continua să arunce cu pietre. Este posibil.

De asemenea, tot mâine, va fi ajunul Crăciunului pentru Biserica Ortodoxă de stil vechi. Sunt aproape un milion de români care urmează, în continuare, calendarul iulian, spre deosebire de calendarul gregorian, adoptat în 1919 și de statul român și, ulterior, de BOR, între ele existând un decalaj de 13 zile.

Măine va fi anunțată și sentința în dosarul „Zambaccian“. Dacă aș fi cinic, aș spune că pare a exista o legătură strânsă între justiție și sărbătorile religioase, mai ales în ceea ce privește Crăciunul – de rit vechi sau nou...

Câteva gânduri, despre sentință

7 ianuarie 2014

Dragi prieteni,

Nu mi-am închipuit că răzbunarea politică poate merge atât de departe și că ea poate îmbrăca forme atât de perverse.

Aveam informații, din zona Cotroceni, cu câteva zile înaintea Anului Nou, că se luase „hotărârea“ ca sentința în dosarul „Zambaccian“ să fie de închisoare cu executare, atât pentru mine, cât și pentru soția mea.

În final, probabil pentru rațiuni legate de eventualele reacții ale opiniei publice, pedeapsa pentru soția mea a fost modificată.

În declarația sa de Anul Nou, Băsescu anunța că justiția trebuie să câștige bătălia cu politicul. Oare puterile statului sunt în război? Eu credeam că sunt, într-adevăr, separate, doar că trebuie să coopereze. Ce înseamnă însă justiție pentru Băsescu? Înseamnă, în principal, cele două complete de recurs de la ÎCCJ, cele care decid fără să mai existe alte căi de atac.

Unul din complete este condus de judecătoarea Livia Stanciu, președinta ÎCCJ, numită și reconfirmată de Băsescu, după ce a judecat recursul în dosarul „Trofeul Calității“, iar celălalt – cel care m-a judecat pe mine – este condus de judecătorul Ionuț Matei, vicepreședinte al ÎCCJ, de asemenea numit de către Băsescu. Recent, de altfel, Băsescu, atunci când l-a numit, l-a laudat spunând că este „extrem de puternic“ și „tare pe picioarele lui“.

Oare de unde îl știa Băsescu? Poate din decizia pe care judecătorul Matei o pronunțase, pe fond, în dosarul afișelor electorale, cel care acceptase 972 de martori ai DNA, contra cinci martori ai apărării?

În completul care s-a pronunțat pe 6 ianuarie figurau, de altfel, toți cei trei judecători de la fond din dosarul afișelor... Între ei și Ioana Bogdan, fosta consilieră a lui Daniel Morar. Am cerut recuzarea lor dar, evident, cererea mi-a fost respinsă. Aceasta a fost *justiția* care a dat sentința din 6 ianuarie.

Notele scrise ale avocaților noștri (peste 100 de pagini) au fost depuse pe 19 decembrie și, apoi, după Crăciun. Credeți că ele au fost citite de către cei cinci judecători de Anul Nou? Au contat argumentele pentru acest complet (nu pentru justiție!)? Eu cred că nu.

Decizia fusese luată, probabil, dinainte și nu au contat probele din dosar.

Vă reamintesc și faptul că, inițial, completul de judecată, în toamnă, a fost condus de judecătoarea Aida Popa – vicepreședintă, atunci, a ÎCCJ. Probabil, pentru că ea condusese completul ce mă achitase în dosarul „Mătușa Tamara“, candidatura ei pentru un nou mandat a fost invalidată de CSM (recitiți, vă rog, dialogul de la CSM, cu acel prilej, între Livia Stanciu și Aida Popa!), iar următoarele două ședințe au fost conduse de președinta secției penale. Unul dintre martorii din proces – Cristina Popa – a fost ținut în „rezervă“ (deși fusese convocată de patru ori) pentru a se împlini termenul de numire ca vicepreședinte al ÎCCJ a lui Ionuț Matei și pentru preluarea de către acesta a conducerii completului. Astfel încât Ionuț Matei a participat doar la audierea unui *singur martor* (acest lucru era necesar pentru că altfel nu ar fi putut intra în dezbateră judecătorească) și la ascultarea pledoariilor avocaților, în proces. Misiunea sa era, evident, și aceea de a încerca să „acopere“ decizia din dosarul „afișelor electorale“, în care scrisese că eu reprezint „simbolul corupției“. Or, cum în dosarul „Zambaccian“, la fond, toți cei trei judecători infirmaseră acuzațiile de corupție, obiectivul lui a fost acela de a le reintroduce, pentru a-și justifica poziția anterioară.

Nu consider că cele două complete de recurs de la ÎCCJ, conduse de judecătorii cenzurați de Băsescu (vă aduceți aminte de refuzul său de a o numi ca președintă a ÎCCJ pe judecătoarea Bărbulescu?), pot fi identificate cu „justiția din România“. Ele reprezintă, din păcate, *justiția politică* a lui Băsescu, un instrument de luptă, *sub aparența justiției*, împotriva adversarilor politici.

Sigur, nu mă aștept ca unii jurnaliști, cum ar fi Cristian Tudor Popescu – cel care ar trebui să-și aroge unele merite în alegerea, ca președinte, a lui Băsescu, în 2004 – sau Ion M. Ioniță, care, după 9 ani, încă nu a aflat că în blocul din Zambaccian eu am un singur apartament primit în contrapartidă cu terenul pus la dispoziția constructorului, iar acesta, Sergiu Sechelariu, a avut trei apartamente, pe care, de altfel, le-a și vândut, nu mă aștept, deci, să citească notele scrise ce cuprind explicațiile avocaților pe aceste subiecte. O vor da

înainte cu „justiția“, cu „valorile“, cu „independența“, cu „oamenii politici“, menținând confuzia dintre conceptul de justiție, pe de-o parte, și sentințele concrete date de unele complete configurate politic, pe de altă parte. Sper, însă, ca voi să aveți mai multă răbdare să descoperiți ce înseamnă efectele „dictaturii judiciare“, pentru a-l cita pe premierul Turciei.

În ceea ce mă privește, în noaptea care a trecut, mi-am limpezit gândurile și am tras mai multe concluzii. Când va fi cazul vi le voi împărtăși pe toate.

În orice caz, de data asta nu voi mai putea spune că este exclusiv vina lui Băsescu. Răul poate fi făcut nu doar prin acțiune, ci și prin inacțiune. Faptul că actuala coaliție a consolidat mecanismele prin care Băsescu controlează sistemul judiciar la vârf, aplicând, în continuare, reguli aberante, este o mare neîmplinire.

În loc să se concentreze pe adoptarea unor legi moderne, echilibrate, pe efortul de revizuire a Constituției, actuala coaliție se ocupă, nejustificat de mult, în opinia mea, de conflictele locale din teritoriu.

Ca să dau un singur exemplu, este oare normal ca judecătorii din aceeași secție – cea de penal –, colegi de birou, să formeze și completele de fond, și cele de recurs la ÎCCJ? Nu ar fi mai potrivit ca fondul să fie judecat la curțile de apel și doar recursurile la ÎCCJ, cum consideră profesorul Viorel Ciobanu? Sau, nu ar fi necesar să se revină, prin lege, la configurația de nouă judecători (de la toate secțiile) pentru completele de recurs – actualmente formate exclusiv din colegi de secție (și de birou) ai judecătorilor de la fond?

În ceea ce privește „confiscarea“ aberantă a unei sume de bani, decisă de complet, vă voi spune, cu un alt prilej, care este în opinia mea substratul acestei decizii.

În finalul acestor rânduri, vă rog, dragi prieteni, să nu ne mai prefacem: nu a fost vorba de o decizie a *justiției*, ci de o răzbunare politică, realizată prin intermediul unui complet condus de un judecător numit de Băsescu și care a avut o misiune de îndeplinit.

Subliniez, eu nu atac *justiția* ca atare – am dovedit ca jurist, ca profesor de drept, dar și prin adoptarea unor reglementări importante ce guvernează și astăzi activitatea în domeniul justiției, că respect valorile justiției. Eu mă refer la o *anumită* sentință, dată de un *anumit* complet, în *anumite* condiții. Și consider că această sentință nu poate fi subsumată *justiției* independente, ci doar unei activități politice partizane. Din păcate...

Dar va răspunde, oare, cineva, pentru răul făcut, pentru suferințele și pentru proiectele neîmplinite?

Nu știu încă. Probabil că nu... Sau?

P.S. Fără îndoială, ați observat și un alt „obiectiv” al sentinței – extinderea la cinci ani a interzicerii drepturilor mele politice, față de cei doi ani – în procesul afișelor electorale!

Cum și când a început dosarul politic „Zambaccian“?

8 ianuarie 2014

Un post de televiziune a difuzat recent o înregistrare cu Bănescu, de la o întâlnire cu lideri politici, din 2009, când făcea presiuni asupra Parlamentului pentru ca acesta să-și dea avizul pentru începerea urmăririi penale împotriva mea în dosarul „Zambaccian“ (curat constituțional!). El spunea atunci că dosarul a pornit de la denunțuri ale unor „colegi de partid“ – Sergiu Sechelariu și Irina Jianu. Minciună, evident. Dosarul e public. Nu există astfel de denunțuri. În schimb, în urma unor controale financiare ordonate de DNA, în 2005-2006, la firmele lui Sechelariu, administratorul firmei, Cristina Popa a fost pusă sub învinuire și apoi, în schimbul denunțului împotriva noastră, a fost transformată în martor.

Dar „dosarul“ a început cu mult înainte. În 2002, Bănescu, în calitate de primar general al Capitalei, a încercat, în scopuri politice, blocarea construcției din Zambaccian. Constructorul, Vertcon, l-a acționat în instanță și a câștigat. Evident că era vorba de o

acțiune cu substrat politic, în condițiile cunoscute. Mai mult, în bășcălie, sesizările respective Bănescu i le-a trimis, în copie, și președintelui Iliescu, dar și premierului Năstase!

În plus, în campania prezidențială din 2004, Mona Muscă, din partea Alianței D.A., având drept co-președinte pe Bănescu, a făcut o sesizare la Parchet pe tema terenului din Zambaccian. Erau cumva Mona Muscă sau Bănescu colegi de partid cu mine? Bănescu știa bine, la întâlnirea din 2009, că mințea și că dosarul a fost pornit *politic*, la inițiativa sa și a colegilor săi. După alegeri, la 4 noiembrie 2005, Daniel Morar, proaspăt numit la conducerea DNA de Bănescu și Macovei, a redeschis dosarul. Era cumva Morar coleg de partid cu mine?

De altfel, scrisorile repetate ale lui Bănescu și presiunile asupra Parlamentului pentru începerea urmăririi penale în dosarul „Zambaccian“ nu au avut un evident caracter politic?

Același post de televiziune a prezentat un răspuns al lui Morar în legătură cu o discuție telefonică pe care am avut-o, în 2005, spune el, „la începutul lunii noiembrie“. El prezintă discuția respectivă într-o perspectivă de joc geostrategic, ca o încercare de poziționare ierarhică, cu implicații (para) psihologice. Nu îmi propun să-l analizez pe Morar din punctul de vedere al trăirilor sale subiective, așa că nu voi comenta acest aspect. Eu îl sunasem pe telefonul guvernamental, și pentru că nu răspunsese, secretara mea a sunat la cabinetul său, pe telefonul de oraș, rugându-l să sune înapoi când s-ar fi întors în birou.

Ceea ce este important, însă, este faptul că la întrebarea mea, generată de articolele de presă, băgate pe „surse judiciare“, dacă DNA a redeschis dosarul „Zambaccian“, Morar, la începutul lunii noiembrie, îmi răspundea că nu, dar după o zi sau două, în 4 noiembrie 2005, de aniversarea zilei de naștere a lui Bănescu, DNA a anunțat că a fost redeschis dosarul „Zambaccian“! Cum ar spune francezii, *Tel maître, tel valet*. Informațiile la presă fuseseră date, evident, de oamenii lui Morar.